

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Patientia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

quidem defensionem, instructionem, & regimen instituti sunt spiri- tualis daces, animarum videlicet pastores atque rectores, quatenus ipsorum salubri prouisione, exercitatione laudabili, admonitione sancta, celesti sapientia plebs tota credentium, quae per se minus est valida ad pugnandum, animetur, indeficienter, iugiter erudiat, protegatur orationibus, atque ad certaminis perseverantiam consiliis salutaribus roboretur, iustis prius incumbit cunctarum gubernatio ecclesiarum, tradita est cura fidelium: quibus quae admodum adfribitur ad meritum vniuersorum corona viacentium, ita e regione percipientium de ipsorum manibus requiritur sanguis si tamen erga eorum salutem reperti sunt desides, atque vitae monita eisdem infinuare neglexerint. De institutione & regimine praelatorum. c. 17.

Quem admodum signum in sublime & in publicum expositum, ne ventorum impullum flatibus corruat, necesse est, ut funibus, aut clavis, aut vestibus firmetur: ita de vnoquoque homine in cathedra Ecclesiastica dignitatis constituto hoc idem defendendum esse non ambigo: idque eo accuratius, quo signo insensibili pretiosior est homo, casus maior, perniciorque ruina. Nam si deiciatur vel labatur signum, aliud absque alio cuius detrimento vel scandalo loco sui erigitur. Non autem sic de homine in regimine posito. Si enim suam transgreditur professionem, aut delinquit publice: notorium Ecclesiae inferi scandalum, derogat dignitati, aut honorem adimir regimini, praebetque exemplum delinquendi is, quibus formam virtutis exhibere debuerat. De institutione ac regimine praelatorum, cap. 20.

V. de Tit. Concionator, Clericus, Episcopus, Ministrum, Sacerdos.

Pater.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Pater etiam nomen religionis, vnde dii omnes patres vocabantur: peculiarius Baccho tributum est patris nomen, & Iupiter diuinum pater nominatur. Oceanus rerum pater. Similiter pater nomen feueritatis. Romulus centum Senatores elegit, quos patres ab honore, siue etate, siue cura, quam habere in rebus publicis expediendis oportebat, vocauit.

Pater, parens, qui aliquem genuit, πατήρ, quasi, πατὴρ ὡς ἡγεῖν, ex se gentes seruans. Hebr. אב, a voluntate & affectu paterno in suos liberos. A verbo אבא, voluit, consentit, acquieuit. Cognationem habet cum אבא, dilexerunt cum אבאב, & אבאב, appetuit. Mius est enim patrum erga liberos suos affectus.

BIBLICI LOCI.

Pater Hebraeis pro auo, atque adeo ipsis maioribus, ut apparet, ex Exod. 2, 8. Numi 10, 29 pro authore, Ioan. 9, 44. Iacob. 1, 17 absolute proprius sanctissima Triados prima persona, Luc. 10, 22, in Filio Christo manet, Ioan. 17, 23. de Filio testatur. Matth. 3, 17. & 8, 8. Ioan. 5, 32. & 17, 51. Ioan. 5, 7. Pater & Filius conuinctio Ioan. 17, 20, 21, 22. Pater nemo vocandus, quia vnus est Pater qui in coelis est, Malach. 16, Matth. 23, 9. Ephes. 4, 6. Pater gloria, pro patre glorioso, vel gloriae pleno per Hebraicum Ephes. 1, 17. Vide 1, 2, 7. Patri etiam tribuitur Seruatiouis nomen. 1 Tim. 1, 1.

Patres, id est Maiores in Moysen baptizati, 1 Cor. 10, 20, 12. Non semper imitandi. Psal. 78, 8. & 95, 9. Hebr. 3, 9. Ier. 16, 12. Ez. 20, 18, Amos 2, 4. Zach. 1, 4. Act. 17, 51, 52.

Pater, auctoritatis dignitatis, potestatis vel ciuilis, vel sacrae respectus. Iudic. 18, 19. Sam. 24, 12, 23. Reg. 2, 12. & 5, 13. & 6, 21. & 13, 14. & 2, 11. Pater, auctor, doctor, militator alicuius artis, vel scientiae: Gen. 4, 20, 21, 1 Chron. 14, 14.

Pater, Creator, nempe Deus: Job. 38, 28. Malach. 2, 10. Pater multarum gentium Abraham, Gen. 17, 4, 5. Rom. 4, 1. & c. Iacob. 2, 21. Pater Iudaeorum idem, Matth. 3, 9. Ioan. 4, 12. & 8, 39, 53, 6.

Pater, adiutor, protector, Job. 29, 16. Esa. 22, 24. Ierem. 2, 27. Thren. 5, 3. Pater putatiuus, Luc. 2, 33. 48. Ioan. 5, 42. Pater dicitur aliquid cui adhaeremus, vt filius adheret patri: Job. 17, 4. Pater impiorum & mendacium, Ioan. 8, 38. 41, 44. Pater familias, Ruth. 2, 2. Mat. 10, 15. & sapiens apud Euangelistas, tum proprie, tum metaphorice, Paternitas, Dei familiae Ecclesia Ephes. 3, 5.

Patres veteris Testamenti fide praediti. Rom. 4, & 3, 16, 18. Galat. 3, 6. Hebr. 11, & 4, 5, 7, 11. Pet. 1, 21. Vide et Actor. 15, 11. non adepti sunt promissiones Heb. 11, 23. 39. hoc est rem ipsam promissam, metonymice, aut promissionis praestationem.

Patrum sub lege anxietas. 1. Petri 3, 16. Patrum peccata non dissimulanda. Exempla: Ezechias: Par. 29, 9. Nuntius eius, 30, 7, 10. 34, 21. N-hemias, Nehem. 1, 6. Leuita, 9, ver. 10, 32, 34. Dauid, 1. Salom. 78, 8. & 106, 6. Elaias, Esa. 43, 27. Ieremias, Ierem. 2, 5, & 3,

25 & 14, 20. & 16, 19. Thren. 5, 7. Daniel. Dan. 8, & Zacharia. Zac. 1, 4. Christus, Luc. 6, 26. & 11, 47. Stephanus, Act. 7, 55. Titus, Tit. 2, 14. Timoth. 1, 9.

SENTENTIAE PHILOSOPHICAE

Patrem vel matrem cogere non est pius: multo magis cogere patriam. Plaut. in Cratulo. Patres aliorum plerumque negotia curant: & materiam negotia tractant: filiorum vero educationem adpetunt. Lach.

Patri proles ferotina delectabilior. Philop. de laepp. Patris familias officium est, filios colere quasi proprios, & proprio exemplo optime regere tanquam membra. Pl. Sic. 1, 3, epist.

Serui ac liberi quoad adoleuerint diuisque sint, in aequis partibus sunt habendi: & sibi nemo vale obesse. Lib. quae Est. cap. 6.

Cum ea tribuunt libri parentibus, quae debent praecipi: tunc patri enim curae sunt filii, hinc etiam Homerus souem vocat. Lib. 8. Erh. 4, 10.

Liberi commune viri & vxoris bonum est, & quae res est aliquorum, omnes eos coniungit & conicit. Lib. 1, cap. 12.

Vir & vxor liberos communiter procreant, non item mater educant, sed in eis propria sunt huius & illius aduocata. Erudire patrum. Lib. Oeconom. 4, 7.

Habentur liberi non modo, vt natura le uoluit, sed inde capiatur utilitas. Nam quae parentes cum vire liberos suo in etatem liberorum debilem contulerunt, fructum tibi, & viribus destituti, a valentibus, quasi deposita, accipiunt. Oeconom. c. 2.

Liberi nec parentibus etate multo posteriore esse debent, neque senibus patribus filii gratiam referre possunt: neque res liberis subuenire: nec supplicare, quia multa iustitia nascuntur. Lib. 7. de Reipub. 16.

Vide supra, Parentes.

Patientia.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Patientia Graece ὑπομονή, & ὑπομονή, ἡ παρὰ τὴν ἀνάγκην ὑπομένειν dicitur. Est autem patientia virtus, conuicta animis aduersitatis impetus, & quammiter potestas. Irenaeus in Rhetor.

Patientia est honestatis utilitatisque causa rerum multorum difficultium voluntaria ac diuturna pe passio. Conuenienter licet & furor est patientia, Graecis ἔρανος. Vel est iustitiam iniurias ac caetera mala & quammiter ferre, vt habet 1. 2. Quod militare.

Hebraeis verbum סבל, significat Balauiat, portauit, nempe grande onus sibi impositum gestauit. Hinc fortassis Subiugatio. Gall. Quomiam afflictiones sunt onera grauissima. Ideo dicitur verbum illud ad patientiam impiorum praese, imitatio patientiae vera est, quum ex agnitione diuina sapienter patienter voluntatis, iustitiae, bonitatis & maiestatis Dei patienter ad placide ferendum, cum persecutione venientis & causa, tum quam vis aliam afflictionem & crucem ad se impolitam. Job. 1, 20, 21.

Patientiae causa efficiens & autor est Deus: Rom. 16, 26. Patientiae causa efficiens nobis est a Deo. Luc. 13, & 17, 8. Tim. 2, 17. Vocati sumus, 1. Pet. 2, 21. Necessaria est. Heb. 10, 36. Haereticus & riola, Heb. 10, 36, 1. Pet. 3, 9, 20.

Patientiae adiuncta sunt silentium sacrum, Amos 1, 17. Erant sumo Aaron. Leu. 10, 3. Christus. 1. Pet. 3, 23. Dauid. 1. Salom. 1, 17. Psal. 39, 2, 10. Pater multi. Heb. 10, 34. Aliud adiunctum. Pietas patientiae sanctae studium, 1. Pet. 3, 5, 9. 1. Pet. 1, 19, 69, 70. Terribilis, quae cordis. Phil. 4, 4. 1. Thess. 5, 16. Iac. 1, 2. Exemplum in Apostolica, 5, 4. Quam, assidua Detinocatio. 1. Thess. 5, 17, 18. Quam, patientia & spes diuini auxilii & liberationis, 1. Thess. 5, 17, 18. Scram, patientia, Iac. 1, 4. Huic opponuntur supor Ethnicus, scem, iustitia latronum tormenta tridentium, hypocritica tolerancia, patientia.

PC
POLYDAIN

Continuationem.

Faciens misericordias Dominus, & iudicium omnibus iniuriam patientibus. *Psalm. 102.*

Vsque ad tempus sustinebit patiens. *Eccle. 1.*

Qui timent Dominum, custodiunt mandata illius: & patientiam habebunt vsque ad inspectionem illius. 2.

Patientes igitur estote fratres vsque ad aduentum Domini. Ecce agricola expectat pretiosum fructum terrae, patienter fergas, donec accipiat temporaneum & serotinum. *Luc. 5.*

Patientes estote & vos, & confirmate corda vestra, quoniam aduentus Domini appropinquabit. *Ibid.*

Ecce iudex ante ianuam afflittit. Exemplum accipite fratres exitus mali, & longanimitatis, & laboris, & patientiae. Prophetas, qui loquuntur in nomine Domini. Ecce beatificamus eos, qui sustinuerunt Sufferentiam Iob audistis, & finem Domini vidistis: quoniam misericors Dominus & misericors. *Ibid.*

SENTENTIAE PATRVM.

Paratus debet esse homo iustus & pius, patienter eorum malitiam sustinere, quos fieri bonos querit, ut potius numerus crescat bonorum, non ut par malitia se quis numero addat malorum. *August. de puero Centurionis & hab. 23. q. 1. can. Paratus.*

Perfacile est vestem contemptam habere, inclinato capite incedere, velum super capillos dimittere, sed verum humilem patientiam ostendit iniuria, *idem in epist. ad Probam.*

Ne indignemini fratres, in mundo mali florent, & vos aduersa patimini, quia non est Christianae religionis in temporalibus exaltari, sed potius deprimi. Mali enim nihil habent in caelo, & vos nihil habere debetis in terra, sed spe illius boni, ad quod tenditis, quicquid in via contingit, gaudere debetis. *idem in sermone de patientia.*

Fratres charissimi, & bonos & iustos viros semper perfectionem malorum sustinuisse cognoscimus. Si diligenter consideramus, inuenimus illos maiora supplicia sustinuisse, qui faciunt, quam qui sustinere videntur. Omnis enim homo, qui alium in corpore persequitur, prius ipsum in corde perfectionem sustinere cognoscitur. Nam si etiam ille, qui persequitur, aliquid de substantia eius tulit, maius ipse dispendium sibi facit. Quia nemo habet iniustum lucrum sine iusto damno, ubi est lucrum, ibi est damnum, lucrum in arca, damnum in conscientia tulit vestem, & perdidit fidem: acquirit pecuniam, & perdit iustitiam. *idem in ser. Innocentium.*

Quanto in hac vita fruimur Deo, vel per speculum, vel in ænigmatate, tanto peregrinationem nostram & tolerabilius sustinemus, & ardentius sustinere cupimus. *idem de doctrina Christiana, libro 1.*

Deus in passione sua percussus ad maxillam non praebuit aliam: demonstrans, illa magna praeccepta patientiae non in ostentatione corporis, sed in cordis preparatione facienda. *idem super Ios. hom. mil. 58.*

Tu bonus tolera malum. Nam & Christus Iudam, cum sciret futurum esse, tolerauit, & ad praedicandum misericorditer cum aliis Eucharistiam dedit. *ibid. can. Tu bonus.*

Item fratris tunc portabis, cum tu aduersus eum non irascaris, verum sum eo tempore, quo te ira preoccupauerit, ille te lenitate & tranquillitate supportet. *idem de verbis Apostoli.*

Intelligat homo, medicum esse Deum, & tribulationem medicamentum esse ad salutem, non poenam ad damnationem. Sub medicamento positus vreris, secaris, clamas, non audit medicus ad voluntatem, sed ad sanitatem. *idem super Psalm. 21.*

Illud est magnificum, si subiectus contumeliosis iudicium Dei laudes: si vexatus ægritudine iudicio Dei deputes: si inopia non reuertat, quo minus laudes iustitiam Dei. *Ambrosius super Beati, immaculata.*

Voluit Christus deseri, voluit prodi, voluit ab Apostolo suo tradiri: quum sis desertus à socio, proditus ab ipso, moderate feras tuum erare iudicium, perisse beneficium. *idem super Lucam lib. 5.*

Non mediocre est mitigare iracundiam, non inferius quam animo non commoueri. Hoc nostrum est, naturae illud. *idem Offic. libro 1.*

Magna est consolatio in eo, quod displicet, quod ordinante illo erga nos agitur, cui non nisi iustum placet. *Gregorius. l. 2. Mor.*

Festina consolatio bonorum, consideratus finis malorum: Dum enim ex eorum interitu malum conspiciunt, quod euadunt, leue æstimant, quicquid aduersum in hac vita patiuntur. *idem l. 23. Mor.*

Tanto quisque minus ostenditur doctus, quanto minus conuincitur patiens. Neque enim potest veraciter bona docendo impendere, si viuendo nescit æquanimiter aliena mala tolerare. Perfeci enim doctoris est, aliorum improbitatem patienter sufferre, ut se nouerit ab iniquis patienter obleruari. Neque enim propria notitia sine tolerantia sufficit, neque tolerantia sine munditia valet. *idem super illud. Pron. 19. Doctrina viri per patientiam nescitur.*

L L L L 3 Saep

vera patientia non pugnat lucus moderatus. Iob patienter...

BIBLICI LOCI.

pro supplicio mortis affeci, Luca 22. 15. Pati pro Christo...

SENTENTIAE BIBLICAE.

Patientia necessitas.

Humanae Deo subiecta esto anima mea, quoniam ab ipso...

Patientiam Deum placat.

Patientia pauperum non peribit in cinem. Psalm 91.

Primum parat.

Quod autem in bonam terram, hi sunt, qui in corde bono...

Homines conuertat.

Longanimitas forti praestat, & qui animo suo imperat, ei qui expulso...

Patientia exemplaria.

Quos & nos tantam habentes impotiam nubem testium, de potestate...

Ordinatio quantum ad intentionem.

Qui patiens est, multa gubernatur sapientia, qui autem impatiens...

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Sape hostis callidus, quum imparatam mentem ad tolerantiam videt, quid ab ea maxime diligatur, exquirat, & sibi scandalum laqueos inferat, ut quo magis res quaeque diligitur, eo per eam facilius patientia turbetur. idem lib. 2. mor.

Nullus perfectus est, qui inter mala proximorum patiens non est. Qui enim equanimiter aliena mala non tolerat, ipse sibi per impatientiam testis est, quia a boni plenitudine longe distat. Abel quippe renuit esse, quem Cain malitia non exeret. Sicut in tritura paleae grana premuntur, sic flores inter spinas prodeunt, & rosa, quae redolet, crefcit cum spina, quae pungit. idem lib. 20. mor. super illud lib. 30. Fratris sui dracorum.

Patienter quippe illatam iniuriam tolerat, qui pie meminit, quod fortasse adhuc in se habeat, in quo ipse debeat tolerari, & quasi aqua ignis extinguitur, quum surgente furore animi, sua cuique ad mentem culpa reuocatur. Quia erubescit peccatis non parcere, qui Deo vel proximo se recolit parcendo peccasse. idem.

Si meas forti intentione in Deum dirigitur, quae quid in hac vita sibi amarum sit, dulce zelatur: omne quod affligit, requiem putat. idem lib. 5. moral.

Quaedam verba Tob imperitis lectoribus aspera sonant, qui Sanctorum dicta pie intelligere, sicut dicuntur, ignorant. Quia animum dolentis & iusti in semetipsis assumeri nesciunt, ideo doloris verba bene interpretari non possunt. Mentem quippe patientis bene pensare nouit condescensio passionis. idem in Prologo moral.

Nunquam est patientia virtus in prosperis. Ille autem vere patiens est, qui & aduersis conteritur, & tamen ab ipse fuit reftitudine non curuatur. idem lib. 11. mor.

Qui a statu patientiae ante linguarum vulnera corruit, ipse sibi testis est, quod contra manufactae percussiones gladios non peristeret. idem lib. 16. mor.

Tunc illata vitia bene toleramus cum secreto mentis ad mala perpetrata recurrimus. Leue quippe videbitur, quod iniuria percucimur, dum in actione nostra conspicimus, quia peius est quod murmuramus. Sicutque lit, ut contumelias gratia magis quam ira debeat, quam unum interuentu, Deo iudice, poena grauior declinari posse confiditur.

Gloriosius est iniuriam taceo fugere, quam respondendo superare, & si seruus conuictus dicat, iustus taceat: & si infirmus iniuriam faciat, iustus sufferat: & si pauper eriminetur, iustus non respondeat. idem lib. 30. moral.

Plerumque ideo patiens esse videmus, quia retribuere mala non possumus. Sed qui iudicio malum non retribuit: quia nequaquam ualet, procul dubio patiens non est: quia patientia non in ostensione requiritur, sed in corde. idem.

Non est perfecte bonus, nisi qui fuerit & cum malis bonus. Bonus enim non fuit, qui malos tolerare recusat. idem in homil. 35. super Euang. Luc. 21. Cum audieritis.

Patientia vera est, quae & ipsum amat, quem portat. Nam tolerasse & odisse non est virtus mansuetudinis, sed velamentum furoris. idem super Ez. ech. hom. 7. & 17.

Si adiuuante nos Domino, virtutem patientis seruare contendimus, & in pace Ecclesiae viuimus, & tamen martyrii palmam tenemus.

Nos sine ferro & flamma martyres esse possumus, si patientiam in animo veraciter custodimus.

Mori a persequente, martyrium in aperto opere est: ferre vero contumelias, & odientem diligere, martyrium est in occulta cogitatione. idem homil. 35.

Nulla sunt bona, quae agimus, si non equanimiter proximorum mala toleramus. idem sup. Ez. ech.

Patientia est, aliena mala equanimiter perpeti: contra eum quoque, qui mala irrogat, nullo dolore morderi.

Tribus modis, virtus patientiae exerceri solet: Alia namque sunt, quae a Deo, alia, quae ab antiquo aduersario, alia, quae a proximo sussumemus. A proximo namque persequutiones, damna & contumelias sustinemus: ab antiquo vero aduersario tentamenta, a Deo flagella toleramus. Sed in his omnibus modis vigilanti oculo semetipsum debet mens circumspicere, ne contra mala proximi pertrahatur ad retributionem malitiae contra tentamenta aduersarii seducatur ad delectationem vel consensum delicti: ne contra flagella officis prouad excessum murrurationis. idem in homilia 35. super Euang. Cum audieritis: praes.

Faciamus de necessitate virtutem seu voluntatem: exempli gratia: Proprium quis amisit filium, substantiam alius omnem & fortunam bonam, si nouerit, quod pactum est semel, nec deleri amplius, nec solari posse, licet in insanabili calamitate utilitatis aliquid comparare, si magno ac virili animo aduersos tuleris fortunae casus, proque maledictis Domino laudem referas, hoc pacto, quae praeter spem obenerint mala, in voluntatis officium commutabis. Iohes. Chryf. ser. 10.

In propriis iniuriis patientiam esse, laudabile est: iniurias autem Dei dissimulare impium est. idem sup. Matth.

Si vindicare vis, sile, & tinctam ei dedisti plagam. ibid.

Primus gradus patientiae est, non incipere iniustitiam: secundus, postquam inceptus est, aequalibus non vindicari: tertius est non fa-

tere vexanti ea, quae passus es. idem super Matth. 5. Audite dictum est antiquis, oculum pro oculo. Nihil ita confusionem facit ingrenti mala, sicut fortis patientia patientis, & neque in verbo neque in opere reddere vitia. idem super epist. ad Hebr.

Magna est virtus, si non laedas, a quo laesus es. Magna est etiam laesus renuitas. Magna est gloria, si, cui potuisti parcas. Isidor. salslog. l. 1.

Discat non murmurare, qui mala patitur, & si ignorat, cur patitur, per hoc se iuste pati arbitretur, quia ab illo iudicatur, nunquam iniusta iudicia sunt. idem lib. 4. de sermo bono.

Ad virtutes spectat, tribulationes fortiter sustinere: ad tiam in tribulationibus gauderet. Confortare eorum, de Dominum: virtutis est, gustare & videre, quoniam suauiter tuis sapientiae. Bernardus super Cantico, sermo ad quinquies.

Sunt quidam mites, sed quando nihil dicitur vel agitur, in eorum arbitrio. Patet autem, quam longe sint a vera mansuetudine, si leuis oritur occasio, idem serm. 2. de Aduer.

Non bona patientia est, cum possis esse liber, sed cum te pati re fieri. Vera patientia est, pati vel agere, contra quod liberati praeter quod liceat. idem ad Eugen. de consider.

Qui dolorem capitis non patitur benigne, quomodo Christo capitis abscissionem patemur: Qui flagellum quomodo flagella sustinerent? Hugo libro secundus, de Clauis nima.

Beatus est igitur sapiens in tormentis: sed quum torquetur fide, pro iustitia, pro Deo, illa patientia doloris beatissimum. Lactant. Firm. diuina. instr. l. 3.

Magna & praecipua virtus patientia est, quam pariter & publice voces, & Philosophi, & Oratores summis laudibus celebrant: quod si negari non potest, quin summa virtus sit, nec iustum & patientem virum in potestate esse hominis iustitiam, timentiam capiat. Patientia est enim, malorum, quae autem aut accidit, cum equanimiter perlatio. Ergo iustus est, quia virtutem capit, habet in se patientiam, quae carcerem nihil patitur aduersi: contra: qui in rebus impropositis est, virtute maxima caret. idem lib. 5.

Omnia itaque amara & graua patienter ferenda sunt. idem.

¶ POETICAE SENTENTIAE. Menander.

Αὐτὸς ἐστὶν ἡ ἀπορία τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.
 Viri est accidentia generose ferre.
 Εὐχρηστὸς ἄνθρωπος ἄδικον ἰπποκρίτους.
 Fer tristitiam & damnatum fortiter.
 Καθὼς φησὶν δὲ οὗτος παρρησιαστικὸς λόγος.
 Leuiter ferre oportet praesentes fortunas.
 Νικηδὸς καὶ μὴ τὸν παρρησιαστικὸν εὐχρηστὸν.
 Vincenti non praesentem calamitatem.
 Πλεῖστον τὸν κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ φησὶν.
 Contra fortuna ignorantiam facile ferre.
 Δυσχερὲς φησὶν καὶ εὐχρηστὸν τὸν ἄνθρωπον.
 Fortiter ferre oportet calamitatem generosissimi.
 Τὸν τὸν κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ φησὶν ἰσχυρῶς.
 Imperantium disce ferre licentiam.
 Φοβητὸς ἴσθι ἐπιθυμίας τὸν φησὶν.
 Sapientia est damnatum facile ferre.
 Φησὶν ἄνθρωπος καὶ θνητὸς ὄντα τὸν τὸν κακοῦ.
 Ferre necesse mortis nisi existens fortuna est.

Terent. Com. 6.

Quod fors ferret, fer amice aequo animo, istuc viri est officium.

Virg. Aen. lib. 1.

Ὅσκι! (neg enim ignari sumus ante malorum)
 O passi grauiora: dabit Deus his quos sinet.
 Forsan & hac olim meminisse iuuabit.
 Durate & Cosmet rebus seruare sciendū.

Theognis.

Ὅδ' ὀρθὰ καὶ οὐρα καὶ ἀγέχρον ἀμύνη πύλη.
 Τετραδὶ τὸν δὲ καλοῦσθε ἄνθρωποι κακοῦ κακοῦ.
 Non possum tibi anime mi amica suppeditare, quae desideras.
 Fer igitur patienter: palcitra non salu apperit.

Philemon in Ecdicazomendo.

Καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ δὲ μετὰ τὸν κακοῦ.
 Ἐστὶν ὁ δὲ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ φησὶν.
 Ὁ καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ δὲ μετὰ τὸν κακοῦ.
 Μὴ παρρησιαστικὸν καὶ ἀδικον ἰπποκρίτους.
 Νihil est iacundius, & deo iusto dignius,
 Quam ferre posse conuictum:
 Quoniam si ille, cui conuictus sit,
 Dissimulauerit, tu ipsam auertentem tenent.

PC
POLYDOR

Euripides in Proteflaa.

... Magna est ...

Idem Metamorph. lib. 8. fab. 7.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

Idem Metam. lib. vlt. fab. 44.

fortiter torqueri, & magno animo vti, & patienter egrotare, sequitur, ut ista optabilia sint. Distingue: Tormento a me abesse velim, sed si sustinenda fuerint, ut me in illis fortiter, honeste, animose geram, optabo. Quidni ego malim non incidere in bellum, sed si incido: ut vulnera, ut famem, & omnia, quae bellorum necessitas affert, generose feram, optabo. Ita non incommoda optabilia sunt sed virtus, quia perferuntur incommoda. Non pati tormenta optabile est, sed fortiter. idem epist. 68.

Cogitanda ergo sunt omnia, & animus aduersus ea, quae possunt euenire, firmandus: exilia, tormenta, morbos, bella, naufragia meditare. idem epist. 92.

Confurgamus itaque aduersus fortuita, & quicquid inciderit, sciamus non esse tam magnum, quam rumore iactetur. ibidem.

Aequaliter se in aduersis gerere, quid aliud est, quam scientem fortunam in adiutorium sui pudore victam conuertere? Val. Max. libro 3.

Neque secundarum rerum prouentu insolenter abuti, neque aduersis propterea debilitari oportet. idem lib. 8.

Quare si, ut in initio concessisti, turpido peius est, quam dolor, nihil est plane dolor. Nam dum tibi turpe, ac viro dignum videbitur gemere, ciulare, lamentari, frangi, debilitari, dolere: tum honestas, tum dignitas, tum decus aderit, tuque in ea intueberis, te conturbabis: cedit profecto virtuti dolor, & animi inductione languescet. Aut enim nulla virtus est, aut contemnenda est dolor omnis.

Spartae vero pueri ad aram sic verberibus accipiuntur, ut multus est visceribus sanguis exat, non nunquam etiam (ut cum ibi essem, audiebam) ad necem: quorum non modo nemo exclamauit inquam, sed ne ingemuit quidem. Quid ergo hoc pueri possunt: viri non poterunt? Et mos valet, ratio non valet?

Si summus dolor est, inquit, breui esse necesse est. Contemno magnitudinem doloris, a qua me breuitas temporis vindicabit, ante pene, quam inuenit. Cicero Tuscul. quaest. libro 2.

Summa est stultitia, summo confici moerore. idem libro secundo.

Ab exiguis incipere: effunditur oleum, furto vinum auferitur. Cogitanti redimi patientiam, tanti tibi imperturbationem: nihil gratis fit. Cum seruum accersueris, praemeditare: forte non pariturus mihi, forte nihil eorum, quae cupis, facturus est: At non tamen est tamen, ut eius causa perturbari debeam, aut possim. Epictetus in Emchiridion.

Maniferudo incitabilis ad vindictam animi partis virtus est propter quam non facile ad iram concitantur. Aristot. in libello de virtutibus.

Αὐτὸν ὅτι πῶς ἂν μετὰ τὴν ἰατρικὴν, Id est: Tolerare, si ab his qui sunt prope minima quedam tibi detrahantur.

Qui se vitro morti offerant, facilius reperiuntur, quam qui dolorem patienter ferant. Caesar. lib. 7. de bell. Gal.

Ei qui ad Republicanam & verendum inter homines animum adiecit, magno opere fugienda est contumacia, solitudinis contubernalis, amplectendaque ea, quae a nonnullis derideri solet, patientia iniuriarum animique remissio. Plur. in Corolano.

Nulla nobis optio viuendi nostro arbitrio proposita est, sed necesse omnino habemus omnia tolerare quae de nobis fortuna statuerit. Quod si hoc sponte nostra fecerimus, de more vacabimus: fin noluerimus, neque ea quae factum nobis destinauit, effugiemus: & inanes praeterea in dolores, summum illud malum, incidemus. Cuius euidentis indicium est quod alii mortales etiam res aduersissimas leuiter ferunt, seque nullo malo conflictari consent: alii leuissimis oppressos se arbitantes, nullum a se malum quod in hominem cadere possit, abesse putant: itemque ut res istae tales alii esse iudicentur, quales illi ferendo eas esse ostenderunt. Dionys. libro 38.

Deus si saepe percutere, at saepissime etiam mederi consuevit: praesertim si quis leuiter, & cum gratiarum actione molestias perferat: neque ob acerbiter eorum, cum a quo proficiuntur odio persequitur: nec cum prouidentia expostulat: nec diuini iudicii profunditate reiecta, in secundis duntaxat rebus bonum se praebere dicit. Nicot. Andr. Comm. l. 1.

Consueuere diu immortales, quo grauius homines ex commutatione rerum dolent, quos pro felere eorum vicifci velint, his secundiores interdum res, & diuturniorem impunitatem concedere. Caes. lib. 3. de bello Gall.

ΑΠΟΡΗΤΕΓΜΑΤΑ.

Bien aiebat, magnum malum esse, non posse ferre malum aliud: hoc enim nulli potest esse vita sua. Laert. l. 4. c. 7.

Democritus dicebat, si quae sunt perpetienda, discere liceret: & non perpeti, bonum esset dicere: sed si perpetienda sunt omnino, quid discere iuuat? perpeti enim necesse est. Ant. & Max. serm. de patientia.

Diogenes, Adolescenti conquerenti, quod à multisturbaretur: Desine, inquit, & tu perturbationis indicia præ te ferre. Significans, nulla te melius improbitatem lædendum finire, quam si qui lædenti dolorem dissimulet. Etenim qui ob id incessant hominem, vt illum discrimen, desinant, si viderint illum nihil commoueri. Laert. libro 6.

Idem, Quum aliquis illi dixisset, Vituperant te multi, Oportet, (inquit) sapientem ab insipientibus ferri, esse meliorem indicat lingua quon carpit. Senec.

Xenophon, Male dicenti sibi cuidam, Tu (inquit) maledicere didicisti, ego conscientia recte didici maledicta contemnere. idem.

Tacitus, Lucio Metello ei in senatu maledicenti respondit, facile est in medicare: quia respondens non sum, potentia ergo tua, non mea patientia, est acculanda. Item.

Anonymus, Quidam quum videret Diogenem cognomento canem in vehementi frigore statuat æream amplectentem, rogauit, num algeret? illo negante: Quid igitur, inquit Lacon, magnum facis? Philosophus, gloriæ mancipium, hoc ipsum existimabat magnificentum, quod sic haberet corpus ad omnes iniurias duratum, vt in rigore frigidae statuae complexum ferre posset absque dolore. Id Laconi nihil pulchrius videbatur, quam si quis in æstate simile quippiam amplecteretur, nullo in incommodo. Plutarchus in Lacon.

Idem, Adolescens quidam, postquam Zenonem aliquandiu audierat, domum reuersus, à patre rogatus, quod tandem opere pretium fecisset in philosophia studio? Ostendam, inquit. Quum nihil aliud diceret, patris iracundus, existimans impendium perire, cepit flagris cædere filium. Eam parentis iracundiam adolescens æquissimo animo tulit. Acrursus efflagrantem patri, vt aliquod specimen profectus cederet, expectanti egi egium, quod sophisma: Hoc, inquit, est philosophia fructus reuerti, vt atris iram possim commode perpeti. Eras. lib. 8. apoph. ex Aliano.

Aristoteles dicebat, virtutem sibi sufficere ad felicitatem, nec vlla re opus habere, nisi robore Socratico. Socrates autem ad omnium rerum patientiam obdueratur. Imbecillitas vero corporis impendit frequenter vsum virtutis. Laert. l. 6. c. 1.

Agessilaus, quum arderet postlagæ doloribus, eumque Carneades inuisisset, atque exiret trahens: Mane, inquit, Carneades, nihil enim illinc huc peruenit: ostentis pedibus & pectore. Sentiens, pedes quidem dolore, sed animum dolore vacuum esse. Plutarchus in Lacon.

Idem, Quum vero narraretur apud Agessilaum, maleficum quempiam, ac scelerosum hominem constanti pertulisse tormenta: Vt insigniter, inquit, miser est homo, qui tolerantiam ac patientiam in res flagitiosas ac turpes collocet. Apud Lacedæmonios admirabilis erat malorum tolerantia: que, si suscipiatur ob res honestas, magnam promeretur laudem: sin ob turpes, non solum non meretur fortitudinis laudem, qui tolerat, sed hoc miserius est, ac vt peior, quo constantius se serierit: æmulo enim Græce & malum sonat, & translatio sono laboriosum, siue calamitosum. Dolebat egregio duci tantum animi robur ac naturæ vim in re turpi consumptam, quam si aut illi ad res honestas, magno vsui poterat esse Reipublicæ. Plutarchus in Lacon. Eras. lib. 1.

Dionysius Heracleotes, laborans ex renibus, in ipso ciulatu clamitabat, salta esse ista, quæ antea de dolore sensisset: quem quum Cleantes discipulus eius rogaret, quoniam ratio eum de sententia deduxisset? respondit: Quia quum tantum operæ philosophiæ dederim, dolorem ferre non possum. Eras. lib. 2. cap. 28.

Possidonium, Pompeius è Syria Rhodum veniens, Possidonium quum ægum reuicere voluit, data acceptaque salute, quum dixisset Pompeius se grauius ferre, quod eum non posset audire. Tu vero, inquit, potes, neque committam, vt dolor corporis efficiat, vt tantus vir frustra ad me venerit. Cum vero inter narandum quasi faces ei doloris admouerentur, sepe dixisse fertur: Nihil agis dolor, quum mihi molestus, nunquam te tamen esse confitebor malum. Eras. lib. 2. c. 1.

Lygia, Hec mulier, memoria inter multas dignissima, quum metu matrem suam occulasset, & illi per cruciatum interrogarent, vbinam occulisset? vterum ostendens, respondit: Ibi later, nec vllis tormentis cogi potuit, vt constantiam vocis egregiæ mutaret. Corin. Tacit.

Anonymus, Proprium esse insignis stultitiæ dicebat, dolores & aduersas res parui facere: & nolle, quum accidunt, pati. Ant. ferm. de non patientibus, &c.

Lycurgus à ciue quopiam iuvene altero oculorum orbatus, illum à populo accepit, vt quo liberet modo puniret. Quod minime fecit, sed optime institutum, bonique viri moribus prædicum, in theatrum produxit. Spartanis rem mirantibus dixit: Istum antehac iniuriam & violentum, qualem à vobis accepi, iam frugi & populi rem relictuo. Plut.

Zenon Eleates, conuictus læcstus, quum incandesceret, reprehensus, quod philosophus verbis improborum commoueretur: Si conuicia, inquit, æquo animo suscipio, tunc laudis particeps ero? Lapidis & trunci est, inter laudem & vituperium nullum plane ha-

bere discrimen. At philosophi, ita commoueri, vt nihil honestatis tramite non recedat. Laert. lib. 9. cap. 5.

Idem, Cuidam percontanti, quo pacto esset afflicti? Perinde, inquit, atque si legatus abique responso Significans, eos, qui non habent, quod respondent, ad conuulere confugere: eaque non pluris oportere fieri, quam illius responsum. Laert. l. 7. c. 1.

Archylus Tarentinus, inueniens villicum suum male sumptuosum, inquit, de te supplicium, nisi iratus fuisset. Munitum relinqueret, quam per iram amplius iusto periberalis Archylus moderato: quia alium quem potius coluerat, id est, seipsum. Valer. Maxim. lib. 4. Vide Senecam tarch. de ira.

Pisistratus, memoriæ proditur, cum multa in crudelibus ebrius conuiuia dixisset, nec desisset, qui vellent ei mandare: & alius hinc, alius illic faces lubderem, cum placuisset, & hoc irritantibus respondisset, non magis illi quàm si quis obliuiscit oculis in se occurrit. Seneca lib. 1. cap. 11.

Dion philosophus, Eum è conuiuio redeuntem quibusdams insecrabatur, nullas non multas blasphemias euertans. Tacitodum ingressus dixit conuicator. Nihil vero respondit: Dion; Ne gy quidem. Plus. & Srob.

L. Sylla, cum dicturam præstantissimam dignitatem deposuisset, vt eorum, quæ fecisset, si quis exigeret, eadem nem sciret: ab adolescente quodam conuictus læcstus, dicitur; Adolescentia docuit, ne quis deinceps Dictatorum natus. Tanta patientia adolescens inoleantiam pertulit. Plutarchus & Cyprianus in Cossi.

9 SIMILITVDINE.

D. Chrysofomi, O quanta magnitudo consolationis in ad athletam hoc diceret, qui cunctos superasset ac delictorum reliquum haberet, qui sibi conseraret: & demeritis non vt coronaretur, & dilationem pati non ferentem, certaminis adueniret, qui coronam daret. Ille autem sperens, vellet exire & fugere non tolerans suum & flammationis: hunc consolatur, dicens: Adhuc modicum, pluraque: tanquam paruum tempus sicut remanet. Hæm. lib. 1. super hoc: Patientia vobis necessaria est, &c.

Quemadmodum in exterioribus certaminibus corporales, & bonæ habitudinis athleta, non sic apparent, quam virtutum vndique oleo madidum fuerint induri, sed quando, nudo, in ista feruntur, tunc maxime spectatores mentis proportionem penitus obstupescant, quum nihil illam umbrare possit: Sic & N. patiens, quando omnibus circumfusis erat, quis esset, non vult manifestus erat, quo vero ipse velut vestimentum exutus athleta, abierit, & ad certamina nudus inrauit, sic ipsius spectatores omnes vt & angelorum theatrum illi victori applauderet. Hæm. lib. 1. super hoc: Modico vno uere.

Ambrusii, Laudauerim virtutem gubernatoris, qui in cellas senecit, & citrum nauigiū dixerit, nulla tempestatu: Sed illum laudauerim, qui aduersus ventos remittit, aduersus fluctus, non timet, vel cum eleuatur vndis nauis cum ad profundum ima deponitur: Ita & ille laudandus est nator sui, qui ea, quæ aduersa sunt, vincit patientia, virtutis secundis non extollitur, aduersis non frangitur. Rege ergo quando turbatur animus, mens fluctat. Serm. 8.

Paulini, Sicut granum sinapis, de quo semine sumitur, teratur, ac caditur, magis autem tum demum in vim suam teritur: Sic nos respondere debemus in hoc nature nostre, vt concuti inardescamus ad fidem, & eos, qui inferunt, sicut granum sinapis. Epist. 6. ad Scærum.

Martialis Episcopi, Audistis exemplum à me patientiæ cui quum malediceretur, non maledixit, qui sicut agnovimus ante tribunal corruptibilis iudicis se iudicari permittit. Non scipulo suo, à quo tradendum se nouerat, dulcedine suæ nobis trementibus & irruentibus facinororum, qui concupiscebant venerunt, osculum dedit. in epist. ad Theophilum.

Larentij Iustiniani Patriarchæ, Sicut aquam de neque crudelis est: Ita patientiæ præclaræ virtutis præconia sicut malum est, quia in illo subtrahitur alimentum corpori: in illo clauditur, quia spiritus ad cælum deducitur. In ligno vitæ, in entia. c. 2.

Quemadmodum in corporibus reparat sanitatem medicatio in animabus patientiam tribulatio generat. ibid. c. 3.

Sicut nihil est deformius, quam respondere furiosis: Ita est vitiosum, quam tacere nobis prouocatis. Nullus est enim timor micitis, nisi ad tempus obtemperemus iratis. In ligno vitæ, in quatuor.

PC

POLYDOR

non poenitere brevis molestia. responderit. quia vitam sibi com-
paraturus sit delicatam. neque pigere in presentia t& d i aliquantulum
deorare. vt laudissimis die postea cibis perfuatur.
Fabula hortatur discipulos bonarum artium & virtutis ad labo-
res. qui in ducendo exhaerendo sunt. perferendos. spe maximorum
commodorum. & inuicibilis vite.

De plastro recens & vetere.
Plastrum recens fridentibus. rotis fertur obtuiam quondam
factum alteri. quod & vetustis. & cuius rote deterioris essent. Hoc
igitur illa d interrogat. quid queratur. aut quare res ad ista ipsam la-
mentia adigat? Cui recens & istudulum plastrum: cur tu. obsecro.
tam o. inquit. silentio inueheris. & raris etiam gemitus edis sub o-
neribus? Sencio enim. inquit hoc. dolorem. & farsenda intellego.
quae imposita mihi sunt. ita que ferre quam deplorare malo.
Docet fabula. amores & vociferationes non fere a vanitate &
leuitate abesse. & dicunt Franci. cachinnos sonantes in ore nati.
Etiam docet. quantum in laboribus perferendis exercitati nouitius
& rudibus praesent.

Cap.
Gallinaeci castrari solent. ita celerius pinguescere existimantur.
Horum magnus numerus in villa alebatur. quumq. omnes opimi
redderentur cibo largo & curacione diligent: in vno autem o. do
nihil proficiebat sag na; huius maciem inid. bant ceteri. Mox cum
audissent imperium heri. pinguisissimi quique vt iugularentur ad
caenam. affuturos enim hospites. intellexere stulti. quanto pete libi
& vitæ suæ. carnes. quibus dudum superbillent. contrax & no-
centes essent.
Consolatur fabula tenues & paupes. illorumque vitam docet
esse multo tioriem. quam sit locupletum. & vt Graeci loquuntur.
Vide Fortitudo.

Cap.
Patria. **DEFINITIO ET ETYMOLOG.**
Patria. *πατρις*. id est. dicitur. Hebr. terram natiuitatis appellat.
Est vrb seu oppidum. vnde orti siue oriundi sumus. dicta. quod
com. quibus omnium parens sit. Aliquando & prouincia ipsa.
ex qua orti sumus patria dicitur. sed tamen impropr. inde patrium.
quod patriæ est. Pater autem. vnde & patria deducitur. Græcum est
πατρις. & *πατρις* per syncopen. sic dictum quod *πατρις*. hoc
est. o. unita sequat. Vel *πατρις* *πατρις* hoc est. filios seruans. Hinc pa-
terius. hinc patriarcha nouum quidem & Græcum. & is est. qui pa-
trum hoc est. potestatem princeps & primus est. Hinc patrisfamilias.
qui primus est. & tu familiam imperium habet.

Cap.
Patria. **LOCUS BIBLICUS.**
Patria: patriæ tres Christo tribuuntur ab Euangelistis: Nazareth.
educatiois. *Matth. 13. 54. Marc. 6. 1. Luc. 4. 16. Bethlehem. or-
tus. 2. 4. Capernaum. incolatus. vbi plurima signa edidit. vt expro-
brat. Luc. 10. v. 15. Huc pertinet illi Theophylacti: Bethlehem genuit:
Nazareth educavit: Capernaum incolam habuit Christum.
Patria cedit Abraham. Deo obsecutus. *Gen. 12. 1. Ab. 7. v. 34. Patria
fidelium ceteris. Hebr. 11. 13. 14. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.**

Cap.
Patria. **SENTENTIÆ PATRYM.**
Cui peregrinatio dulcis est. non amat patriam. Si dulcis est pa-
tria. amara est peregrinatio. tota die tribulatio. quando in patria
non est delectatio. *Aug. in Psal.*
Odit valde patriam. qui sibi bene putat. quum peregrinetur. *In
Psal. 93.*
Non solum Dominus & caput Prophetarum. qui a Moyse Pro-
pheta nominatur. sed Elias & ceteri Prophetæ. minus in patria. quæ
in cæteris ciuitatibus sunt honorati: quia propemodum naturale
est. ciues ciuibus inuidere. non enim considerant præsentia viri ope-
ra. non virtutem. sed fragilis recordantur infantia. quasi non & ipsi
per eosdem ætatis gradus ad maturam ætatem peruenierint. *Beda
in Luc. 4.*
Nimis dulcis est recordatio patriæ. quæ in hostili terra probatur
existere: nam quanto hæc amara sentitur. tanto sic illa suauior: de
loco enim peregrinationis proprii domicilii crescit affectus. *Cassianus
in Psal. 137.*
Aut Ouidius: *Nescio quam natale solum dul. edine cunctis
Ducit. & summemores non sunt esse sui.* Magnum virtutis princi-
pium est. vt dicat paulatim exaceratus animus visibilia & transito-
ria primum commutare. vt postmo. iam possit derelinquere. Deli-
catus est ille adhuc. cui patria dulcis est. fortis autem iam. cui omne
solum

Cap.
Patria. **FAEVIAE.**
Canis & Sus.
Ad canem canes diligenti & exquisita cura atque ratione eru-
ditissimi solent. & ad silentia verberum minus & aurium velli-
pione assuehant. Certæ autem nationi sibi delinguntur. quorum
genus bona sagaxque natura sit. Huius generis vni istam serui-
tatem exprobrat optinum & pinguem suam aiunt. Cui ille: Se